VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag, 5 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt, voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Het *Journal de la Haye*, geschreven door vreemdelingen en betaald met het goud der belasting-opbrengers, bedreigt ons met wetten van beteugeling op de drukpers.

Bevreemdend zoude het ons niet, dat Ministers uit de school van VAN MAANEN (de oude), Ministers die evenmin den tijd begrijpen waarin zij leven, als hij het deed, de drukpers aan banden willen leggen. — De vervolgingen zijn reeds begonnen. Beklagenswaardige verblindheid! Noch vervolging, noch beteugelings-wetten kunnen u helpen, Ministers van het behoud. Uw stelsel is het stelsel eener coterie, verfoeid door de natie; het is het stelsel van eene niet noemenswaardige minderheid, zonder overtuiging en vol vrees. — Dergelijke minderheid helpen geene wetten van beteugeling. Te vergeefs bepaalt zij: gij zult noch spreken van den Koning, noch van de Ministers, noch van de grondwet, noch van de belaste lucht en het belaste licht, noch van iets wat ons onbehagelijk is; zij zal hare vervolgingen wel vermeerderen, de crisis wel bespoedigen, maar zich staande houden kan zij hierdoor niet. — Eene minderheid die wil heerschen, die, om aan het roer te blijven, alle vooruitgang moet tegengaan; kan haar doel niet bereiken, dan door de CENSUUR; want de drukpers, dat onschatbaar werktuig van den vooruitgang, is onbestaanbaar met het *behoud*.

Ook VAN MAANEN dacht dat gelegenheids-wetten en vervolging de drukpers konde breidelen, en bij elke vervolging klom de oppositie der dagbladen in hevigheid en namen zij in aantal toe. Het wanstaltig proces, ten behoeve van den heer ASSER, over zijn geschrift, en dat van den heer DUCPETIAUX, over de doodstraf, is in der tijd de eerste stap op den weg des verderfs geweest, die men nu weder is ingeslagen.

De *censuur* behoeft een ministerie van het *behoud*, van een behoud van instellingen, waarvan het gebrekkige duizend en duizendmaal bewezen is en die door de natie worden bespot; de *censuur* alleen is een eenigzints afdoend middel, maar de censuur verkrijgt men niet dan op de wijze *à la Polignac*, en wat dergelijk waagstuk kan kosten, heeft de ondervinding geleerd.

Voor het oogenblik bepaalt men zich tot vervolging en wel van de *Arnhemsche Courant*, wegens onbetamelijke beoordeeling der troonrede; een delict voorzien bij een geheim artikel van het Code-Pénal. — Die vervolging is *dom*, *onstaatkundig* en *ongefondeerd*. Zij begint met een sprong, en geen kleintje: wat ge zegt van de woorden des Konings, dat zegt ge van den Koning. Mr. DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND en Mr. FLORIS ADRIAAN VAN HALL, is uwe regtsgeleerdheid op de loop om uwe logica te zoeken? — Maar dat, als de Koning zijne gedachten uitdrukt, dan is het heiligschennis (o erbarmelijke laagheid) DIE UITDRUKKINGEN te hekelen; het zij zoo, maar dan moet het ten minste de Koning zijn die de uitdrukkingen en woorden heeft gekozen, en nu is een ieder bekend, dat noch uitdrukkingen noch woorden van den Koning zijn, daar hij de taal niet genoeg magtig is, om ze bijeen te brengen. De Koning heeft dus slechts voorgelezen, wat een ander heeft gesteld, dat, waaraan een ander de vorm van uitdrukking en woorden heeft gegeven. Dat alles zal nu in het regtsgeding door getuigen dienen te worden bewezen. Dom, aartsdom is het, aanleiding tot dergelijk onderzoek te geven.

Voorts zal nu in regten de geheele troonrede worden ontleed; men zal het waarachtige der gispende beoordeeling trachten aan te toonen, om de onimus injuriandi te doen verwerpen; men zal of zien beslissen, dat de troonrede het werk der Ministers is, iets hetgeen men niet wil, of dat zij het werk des Konings is, en dan zal de drukpers met den Koning gaan discutieren; iets, wat goede Ministers, boven alles, moesten voorkomen en daarom is de vervolging onstaatkundig.

Zij is ongefondeerd, omdat hetgeen van eene rede wordt gezegd, niet op den persoon kan worden overgebragt, omdat de Koning noch de steller noch de responsabele editeur der troonrede is.

Wij hebben dan ook gehoord, dat deze vervolging grootendeels is bedacht om uit te vinden wie die onuitputtelijke DD. is, die het den heer VAN HALL zoo lastig maakt; moeten wij geloof slaan aan een Utrechtsch en 's Gravenhaagsch dagblad, dan heeft men de hand denken te leggen op den heer DIRK DONKER CURTIUS, of zijnen beroepsbroeder en deelgenoot den heer BLUSSÉ; wij kunnen echter onze vervolgzieke bewindsmannen ten stelligste verzekeren, dat de heer DIRK DONKER CURTIUS reeds sedert verscheidene jaren geen enkelen letter, en de heer BLUSSÉ nimmer in de *Arnhemsche Courant* heeft geschreven.

Intusschen zal ook de vervolging in het uitvinden des schrijvers zeker haar doel niet bereiken, daar de uitgever eener courant niet bij elke ongefondeerde vervolging de schrijvers zal noemen. Wie dus DD. is zal wel voor de Ministers even zeer een geheim blijven als het een geheim voor ons is.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30 November. In Parijs zwerven 12,000; anderen zeggen 20,000 personen langs de straten, zonder des morgens te weten, waarvan zij des daags zullen leven; en toch leven al die personen, en zelfs leven zij zeer wel. Trouwens, nagenoeg de helft hunner verkrijgen door diefstal, wat de anderen van het toeval en van de openbare liefdadigheid verwachten. Om over de pogingen dier parijsche *lazzaroni* een wakend oog te houden, heeft de policie eene agenten-dienst ingerigt genaamd *de la voie publique*, die altijd waakzaam is, en zich op alle punten gelijk ontwikkelt.

— *Ibrahim-pacha* is te Toulon aangekomen, en met veel onderscheiding ontvangen.

— Het hof van assises te Rouaan behandelt op dit oogenblik de zaak van eene dubbele misdaad van vergiftiging. Eene vrouw wordt beschuldigd haren man vergeven te hebben en haar minnaar wordt beschuldigd zijne eigene vrouw door vergif om het leven te hebben gebragt. De beide voorwerpen der misdaad zijn bezweken.

BELGIE.

— Allerstrengste bevelen zijn gegeven om het stelen en rooven te beteugelen. Er is bevolen op alle gemeenten ten platten lande patrouilles in te rigten, en des avonds van acht uren tot morgens te zes uren, te doen waken.

— De berigten die men uit verschillende deelen der Vlaanderen ontvangt, zijn vreesverwekkend en hartverscheurend, terwijl zij in al hare afschuwelijke naaktheid doen zien de armoede, de ellende en het gebrek aan welke de vlaamsche bevolking ten prooi is. Wegens deze aangroeijende ellende kondigde een weekblad van Audenaarde Zondag de volgende regelen af:

„De ellende begint zich ten platten lande op eene vervaarlijke wijze uit te breiden, en neemt van dag tot dag een dreigender voorkomen aan. Verschrikkelijk zijn reeds de beroovingen waaraan de behoeftigen ten prooi zijn, en nog verschrikkelijker de toekomst die voorhanden is. De angst en de vrees zijn in aller gemoederen, en met bange stem vraagt men wat er van de tegenwoordige tijdsomstandigheden zal worden? Het is omdat die ontzaggelijke bedelaars-scharen, welke ten getalle van vijf tot zes honderd de gemeenten doorloopen, inderdaad eenen voorloopigen bode zijn, die niets minder dan geruststellend is. Ondertusschen, slapen onze staatsmannen op beide ooren, al ware het land in volle rust, alle nijverheden in vollen bloei, en aller kassen overvloedig van brood voorzien... Het is waar, in de kasteelen, in de paleizen en prachtige woningen van onze bestuurders, dringen geene hartverscheurende smeekingen van moeders, die om brood vragen voor hunne kinderen; van kinderen, die om hulp en troost smeeken voor hunne afgematte en uitgehongerde vaderen! .... Men meent al zeer veel gedaan te hebben wanneer men nieuwe lokalen belooft heeft om eene *schuilplaats* aan de bedelaars te geven... Onbegrijpelijke verblindheid! Veronderstellen onze bestuurders misschien dat het geduld van het volk zonder einde is; dat het zich in massa zal laten binden en zich naar de gevangenis zal laten leiden, of dat het zich van gebrek zal laten omkomen, zonder de ijzeren stem van den honger te laten hooren? Zij vergissen zich grootelijks, want reeds zijn de dreigende gesprekken van de kleinere volksklassen verschrikkelijk, en het zou niemand moeten bevreemden indien die gesprekken eerlang in wanorde veranderden."

Uit de omstreken van Audenaerde schreef men eergisteren het volgende:

„Over eenige dagen, kwam in de gemeente Eenaeme, nabij de stad Audenaerde, eene bende van ten minsten *zes honderd* halfnaakte bedelaars, van de beide geslachten en van allen ouderdom, meest allen toebehoorende aan de gemeente Maeter. De heer burgemeester van eerstgemelde gemeente is verpligt geweest de gendarmerie van Audenaerde te ontbieden, om alle wanorde te vermijden, en op

DE LANTAREN-DIEF.

Het was nacht; wij waren zes in getal; zoo als toen iedereen deed, hadden wij ons wapenen verschaft, door de winkels der wapensmeden en geweermakers open te breken. Men kon en mogt toen niet anders. Deze inbraken zijn herteld; het was eene heilige schuld. Deze wapenen hebben ons doen zegevieren; helaas! zich van eene sabel of verroeste karabijn meester te maken, was toen eene heilige daad. Zij gold voor een' eed. Die eed is gehouden.

Deze straten waren donker, de winkels gesloten; slechts enkele menschen vonden wij op onzen weg. Men had dien dag de reverberes verbrijzeld, en sommige werden, al naar dat zij geplaatst waren, door den wind heen en weer gewiegd. Het is mij ondoenlijk rekenschap van dien aanblik te geven; ik was ontroerd.

Juist toen wij de straat Mauconseil wilden inslaan, bevonden wij ons [illegible] tegenover een' man, die als verschrikt terugweek, iets dat [illegible], in eenen naastbijgelegenen hoek wierp, en de vlugt nam. Ik loop hem na, bereik hem, en neem hem met mij mede; mijne makkers waren mij gevolgd, en ontmoetten mij met den gevangenen, terwijl twee hunner inmiddels het voorwerp, door den dief weggeworpen, opgezocht hadden. Het was eene gebrokene, of liever verbrijzelde lantaren.

Hij gaf zich gewillig aan ons over; wij namen hem in ons midden, en op die wijze bragten wij hem bij den schrijnwerker, die op ons toefde.

Het huisgezin des schrijnwerkers bevond zich vereenigd toen wij aankwamen. Op de werktafel stond een met buskruid gevulde schotel, digt bij eene aangestokene kaars, welke men met de vingers snoot, zonder eenig nadenken. De vader, een oud straatschuimer, onderwees zijne beide zonen in het maken van patroonen. Een arbeider was bezig met in eene ijzeren pan lood te smelten, dat lood vervolgens door de wijde gaten eener schuimspaan te gieten, door dewelke het metaal in eenen bak, met koud water gevuld, viel en zich rondde naar mate dat het nederplofte. De moeder, op hare knieën voor eenen slijpsteen liggende, was bezig de punt eener floret te scherpen, terwijl de oudste harer dochters, ten hoogste zeven jaren, van tijd tot tijd een weinig olie op den steen goot. Vergeten, te midden van deze ernstige groep, sloeg een klein meisje met kinderlijke naauwkeurigheid elk voorwerp gade, terwijl zij met hare handjes op haar buikje trommelde. Ik kon mij niet weerhouden aan dit tafereel eenige minuten te wijden. In een' hoek van het vertrek stond eene driekleurige vlag, als schutspatrones des huizes. Ongetwijfeld vond men in dit oogenblik in de stad duizend zulke tooneelen, en indien hare ruimste kwartieren toen rustig schenen, was het alleen omdat Parijs hare krachten verzamelde om eenen grooten slag te slaan.

Na eenige opheldering tusschen ons, over de ontwerpen van den volgenden dag, (nuttelooze kleinigheden (1) en welke ik hier voorbij ga) verontrustte men zich over den gevangene.

Het was een man van een fatsoenlijk voorkomen, want zijne gelaatstrekken teekenden zachtheid en gelatenheid. Hij scheen reeds over de vijftig jaren oud. Zijne kleeding kenteekende eene soort van netheid, zonder rijk te zijn; in het kort, men kon de diefstal der lantaren noch als uit behoefte gepleegd, noch, uit zijne gelaatstrekken te oordeelen, als straatschenderij beschouwen. Intusschen het feit was bewezen en onze eenparige gevoelens waren, dat de vernieling der reverbères hem eene natuurlijke gelegenheid had aangeboden, om op den toekomstigen verkoop hunner overblijfsels te speculeren.

Men weet, dat in deze oogenblikken de afschrik voor eenige diefstal zich met nadruk ontwikkeld had. Met moeite heb ik in de straat Saint-Honoré mijnen broeder en een' mijner vrienden teruggehouden om zulk eenen ellendeling aan te vallen. Onze gevangene bevond zich bijna als voor zijne regters. De verbrijzelde lantaren plaatste men digt bij hem, en onophoudelijk waren zijne blikken op dezelve gevestigd, terwijl hij met stille onderwerping en gelatenheid de hevige verwijtingen mijner makkers aanhoorde. Alles gezegd, gaven zij aan hunne woorden wel wat te veel nadruk, maar het oogenblik verschoonde genoeg hunne kinderachtigheid.

(1) Het waren ondertusschen deze kleinigheden, die Karel X van den troon bonsden.

eene enkele sommatie van de openbare magt is deze ontzaggelijke bende huiswaarts getrokken. Maar, indien er zich bij die menigte eenige bevonden hadden wier geduld ten einde was, en het teeken der wederspannigheid gegeven hadden, wat zouden eenige gendarmen tegen die volksschaar kunnen hebben uitrigten? Het werk alleen kan deze gevaarlijke vergaderingen voorkomen."

Van de hollandsche grenzen schrijft men het volgende:

« De geweldenarijen te Oostburg, Yzendijke en de aanpalende plaatsen gepleegd, zijn erger dan men eerst gedacht had. De kapitein der marechaussée te Sas-van-Gent, is Donderdag, met verscheide mannen naar de plaats der wanorden getrokken, om de gewapende benden te beteugelen. Naar Middelburg, in Zeeland, is om versterking gezonden, en 20 mannen zijn te Oostburg aangekomen. Men zeide dat benden uit de omstreken van Maldeghem, het land van Cadsand doorliepen, en baanstrooperijen pleegden: doch, dit schijnt tot hier toe bezijden de waarheid, terwijl onder de aangehoudenen nog niet eenen Belg is ontdekt."

— Een kindermoord met de verschrikkelijkste omstandigheden welke men bijna slechts aan zinneloosheid zou kunnen toeschrijven, wordt door *l' Echo de Nièvre* medegedeeld.

Een meisje van Fourchambault, eene linnen-naaister van beroep en tot eerlijke werklieden behoorende, was in het geheim bevallen in den nacht van den 10 tot den 11 November: zij had haar zwangerschap weten te verbergen en haar kind was verdwenen. Eerst veertien dagen daarna deed de plaatselijke overheid, van dit voorval onderrigt, hetwelk eenigzins ruchtbaar geworden was, eene stipte huiszoeking en men vond weldra de klaarblijkendste getuigen van dit geheimzinnig kraambed. Op de vragen wat zij met haar kind gedaan had, waarvan men geen spoor meer vinden kon, heeft de ongelukkige verklaard, dat, hetzelve aan een ieders oog willende onttrekken, zij het voornemen had genomen, het in eenen ketel te koken, en de overblijfsels in het vuur te werpen, waar de vlammen dezelve verteerd hebben. Bij dit afgrijsselijk verhaal, heeft zij gevoegd, dat het kind dood ter wereld was gekomen, maar niets kan deze aanhaling bevestigen. Zij is dadelijk naar het gevangenhuis van Nevres gebragt, waar zij in een soort van gevoelloosheid verkeert, die smartelijk is om te zien.

— De burgemeester van een der gemeenten in de omstreken van Brussel heeft over eenige dagen eene akte van overlijden opgesteld, waarin hij het volgende verklaart: « Voor ons *A. D.* . . . burgemeester der gemeente . . . . . is verschenen de heer *A. D.* . . . burgemeester der gemeente die *ons* verklaard heeft, dat zijne huisvrouw, mejufvrouw *D.* . . . . . den. . . . overleden is, en wij hebben met den declarant onderteekend." volgt de handteekening van den heer *A. D.* . . . als officier van den burgerlijken stand, en onder deze, dezelfde handteekening als comparant.

NEDERLANDEN.

LEYDEN, den 29. November. Heden hadden de private promotien in de regten plaats van den Heer *Uyttenhooven*, van Vlissingen, na verdediging zijner Diss. Jur. Inaug. *de impensis a professore factis.*

's HERTOGENBOSCH, den 29. November. Uit eene goede bron wordt verzekerd, dat Z. M. de Koning den Heer *D. Dronkers*, van Middelburg, ontwerper der Zeeuwsche Rijn-spoorweg-linie over Noord-Braband en Limburg, thans de concessie heeft verleend tot het daarstellen daarvan, en wel zoo als de aanvraag was en de algemeene wensch is, namelijk langs Breda over Donge en Loon op Zand, op 's Hertogenbosch, enz.

VLISSINGEN, den 4. December. Gisteren, bij het aanbreken van den dag, ontwaarde men van hier eene schooner, welke gestrand was op de bank de Walvischstaart, gelegen in het gezigt van Vlissingen.

Onmiddelijk werd door het Hollandsche Loodswezen eene loodsboot en door het Belgische Loodswezen eene loodsboot en eene roeisloep afgezonden; maar de brandingen, welke op eenen afstand het in nood zijnde schip omringden, maakten alle hulp onmogelijk.

Het groot gevaar ziende, waaraan het schip en het leven der equipage was blootgesteld, hebben de hulp toebrengende vaartuigen het schip blijven bewaken tot des namiddags twee ure, toen het vaartuig door den vloed en den wind over de bank heen werd gedreven. Daar het schip door het stooten op de bank lek was geraakt, zonk hetzelve, naar mate het vlot werd. Gelukkig is de Belgische roeisloep toegesneld op het oogenblik dat de équipage, die in den mast gevlugt was, naar den afgrond ging; door een verwijl van drie of vier minuten zou men den dood van 6 menschen hebben te beweenen gehad, die men nu het geluk had te redden. Om 4 ure des namiddags zijn de schipbreukelingen door de Belgische roeisloep aan land gebragt, tot groote verwondering en blijschap der aanschouwers, die den geheelen dag met angst den dood der ongelukkigen hadden te gemoet gezien.

Het verongelukte schip is eene fransche schooner, genaamd *Celine*, kapitein *Corbel*, komende van Caen, geladen met aardappelen en bestemd naar Gend; schip noch lading was verzekerd.

De manschap der Belgische roeisloep was zamengesteld uit den schipper *Oelsen*, vijf roeijers en de Belgische rivier- en zeeloodsen *Kerstens* en *A. Bly*.

INGEZONDEN STUKKEN.

ERUDITIO MUSICA TE ROTTERDAM.

Eerste Concert, Donderdag 27. November 1845.

Met zeer veel genoegen ondernamen wij heden den aangenamen gang naar de zaal der Maatschappij « tot Nut van het Algemeen" binnen onze stad, ten einde daar het eerste of openings-concert van *Eruditio Musica* bij te wonen; en toen wij den Musen-tempel binnen traden, en ons het orchest met deszelfs toestel tegenlachte, verblijdden wij ons regt hartelijk, bij de herinnering aan het genot hetwelk wij daar in eene zoo ruime mate reeds mogten smaken, met het genoegen dat ons te wachten stond; wij wenschten dat onschatbaar genoegen nog lang, nog zeer lang te ondervinden! Wij wenschten dat de vernielende *Erostratus* der kunstlaauwheid zich nimmer vermete de sloopende hand aan *Eruditio Musica's* gewijde muren te slaan! Dat de hoorn van al hetgeen de toonkunst hier en elders, kuisch, edel, schoon, voortreffelijk en gelouterd voortbrengt, zich bestendig en overvloedig binnen dezelven ontlaste! Dat het Concert bij voortdurendheid tot rigtsnoer strekke van den goeden smaak en tot tegenwigt van polca's en walse-lust welke, in den hedendaagschen tijd van verbastering, maar al te veel wordt aangeblazen in plaats van te keer gegaan! en dat eindelijk de lofwaardige pogingen van verdienstelijke toonkunstenaren gelijk Tours en Ganz, en de ijver eens concert-directeurs als de onverbeterlijke W. Hutschenruyter, naar waarde geschat en met de beste en bemoedigendste uitkomsten beloond mogten worden!

Het orchest was naar gewoonte wel bezet; wij misten echter onderscheidene goede liefhebbers aan de violoncelpartij, en vermeenden dat ook de achterhoede der alten sterker had kunnen zijn. Daarentegen ontwaarden wij met genoegen den verdienstelijken klarinettist David Goudswaard op zijne oude plaats en streelde het onze vaderstadsliefde niet weinig, een aantal jonge toonkunstenaars op het orchest te zien, die verre boven onzen lof verheven, en allen door middel van het *laisser faire* gevormd en ontwikkeld zijn.

De sinfonie van Lachner, het eerste ensemblestuk (de Directie doet wel dergelijke stukken van tijd tot tijd op te voeren, dewijl op de echt klassische sinfonie-school van Haydn, Mozart, Beethoven en huns gelijken, bezwaarlijk terug te komen is), de sinfonie van Lachner, zeggen wij, mag te regt op den eeretitel van meester*stuk* bogen; zij spreekt in eenen fieren, verheven, majestueusen, meestal in een oorspronkelijken, ook hier en daar in een *belleguеusen* stijl. De introductie is overheerlijk; in de eerste allegro blinken vele schoonheden uit en de andante is verrukkend. De schoone hemel dezer deelen van het *groote* werk, is evenwel een Egyptische hemel, hij wordt te dikwijls door zwarte en graauwe wolken beneveld! Het scherzo en finale, alhoewel het laatste stuk goede momenten oplevert, spraken overluid genoeg en kunnen dus ons betoog ontberen. Wij laten aan meer geoefenden de beoordeeling over, of de geheele onderwerpelijke sinfonie aan den toets der *schoonklank* proef houdt, en of over het algemeen in dezelve *Vulkaan* met *Aglaé* of de kunst aan de bevalligheid gehuwd is. Hetgeen wij in de eerste en hoofdzakelijkste plaats er op aanmerken, bestaat daarin, dat zij te groot, te uitgedeid, in het kort, dat zij te lang is, en uit dien hoofde het publiek en orchest vermoeid; en ieder kunstkenner maakt deze bemerking ook tot de zijne, wanneer wij hem zeggen, dat Lachners zamenstellingen een vol uur speelt, en dat de eerste viool 25 à 26 bladzijden beslaat, de andere partijen prorato, inderdaad onmetelijke notenvelden; het is wonder, dat op die velden van eer geene contrabassen gesneuveld zijn! Hij die na de uitvoering van een zoodanig reuzenwerk, en na eene voorafgaande repetitie van 4 tot 5 uren, nog speellust en ambitie van het orchest verwacht, rekent geheel buiten den waard; die een langen rid te doen heeft, late de *beestjes* in het begin niet te hard draven; zulk eene sinfonie en negen stukken daarenboven, waar zal het eindelijk henen? Wij raden de Directie beleefdelijk voortaan van dergelijke werken het allegro en de scherzo voor het eerste en laatste nummer der *eerste* afdeeling, en de adagio en finale, voor de eerste en laatste nummers der *tweede* afdeeling te kiezen of de helft het eene en de overrest het volgende concert op te voeren.

De heer Steveniers, eerste solo-violist van Parijs, droeg drie obligate stukken van eigene vinding voor. De compositie van dezen virtuoos is van eene geheele nieuwe genre, innemend en belangwekkend, zijn spel is van vele aanmenelijke schoonheden doorwrocht, het is eenvoudig en meestal ongekunsteld, maar het gaat niet altijd met de vereischte vastheid, zekerheid en kracht gepaard. In eene elegie (eigenlijk eene adagio) met piano-accompagnement, muntte de solist bijzonder uit; ongelukkig bevielen ons de vijf of zes stokken trillers niet, welke in dat stuk, even als een gebed zonder einde, onze ooren troffen. Wij zijn geene liefhebbers van zulke lange trillers en hooren ze ongaarne, onverschillig op welk instrument, voordragen; zij voegen *Philomele* het allerbest, die in Gods vrije natuur aan regel of rythmus gebonden is, en die voorzeker van het ad-libitum geen kwalijk gebruik maakt. Van Mejufvrouw Tizzoni, eerste zangeres aan de Italiaansche Opera te Amsterdam, hoorden wij twee aria's; eerst bij het derde en laatste stuk, de geliefdkoosde Romance uit de Opera *Robert le Diable*, toen door haar het *Grace!* zoo verrukkend en smeekend werd toegezongen mogt de lieve zangster der toehoorderen bijval verwerven. Wanneer het orchest zich overigens niet in de gewone mate onderscheidde, en wanneer de toonkunstkenner in het accompagnement, en in de overige ensemblestukken, bestaande uit de ouvertures, *de Hebriden* van Mendelsohn, *Omar en Leila* van Fesca en *Egmont* van Beethoven, feilen en onnaauwkeurigheden ontdekte, dan wijte hij velen, even als wij, aan een tusschentijd van negen maanden gedurende welken hetzelve, iets hetgeen wij ten hoogste betreuren, in eene volslagene werkeloosheid verkeerde, en niet minder aan de vermoeijenis door de overdreven lange sinfonie veroorzaakt.

Wij bieden ten slotte Heeren Directeuren, die geene opoffering tot verluistering van het concert spaarden, onzen dank, en hopen ons weldra op het tweede concert te vergasten.

Bémol.

ALLERLEI.

Al de officiële sterftelijsten bewijzen, dat schier in alle landen de sterfte vermindert. In Rusland en Noorwegen is zij sedert 30 jaar hetzelfde gebleven, en overal elders is zij altijd min of meer verminderd. Zoo bij voorbeeld was zij in Zweden in 1734, in Denemarken in 1756, in Duitschland in 1788, en in Wurtemberg in 1749, van 1 op de 32 inwoners jaarlijks; en in deze vier landen is zij niet meer dan 1 op 45 inwoners. In Engeland was zij, in 1690, van 1 op 33, en thans is zij er niet meer dan van 1 op 58. In Pruissen was zij van 1 op 30, in 1747, en thans is zij van 1 op 39: zij was van 1 op 29 in Holland in 1800, en thans is zij van 1 op 40. In Frankrijk, eindelijk, was zij in 1776 van 1 op 25½, en thans is zij niet meer dan van 1 op 36½.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. December. Sedert den 2. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Christiane, N. K. Nielsen, Fagenny, lijnzaad; de jonge Jan, C. Ollmann, Jersey, aardappelen; de vrouw Christine, H. B. Dood, Bayonne, terpentijn; Charlotte en Ann, R. Pearn, Towey, porceleinaarde; Harmonie, H. Westergren, Bordeaux, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

4 December 1845.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde			
J. Z. Tarwe (1844)	f	10.75	W. Paardenboonen	f	7.25	
N. dito dito	-	10.10	W. Gr. Erwten	-	16.25	
J. Walch. Tarwe (1844)	-	11.25	W. Witte dito	-	12.00	
Nieuwe dito	-	10.40	Z. Paardenboonen	-	7.00	
O. Rogge (1844)	-	9.00	Z. Gr. Erwten	-	15.25	
N. dito	-	8.75	W. Koolzaad	-	11.25	
Winter. garst	-	5.80	Zomer dito	-	10.50	
Zomergarst	-	5.70	Raapolie	f	41.00	p. v.
Haver	-		Patentolie	-	45.00	-
Boekweit	-	8.40	Lijnolie	-	33 op	-
W. Witteboonen	-	17.00	Lijnkoeken f		de	st.
Dito Bruineboonen	-		Raapkoeken à 82.00	-	1040	-

« Misschien," vroeg ik hem, « is het de armoede, welke u tot den diefstal gedrongen heeft?"

Hij sidderde, zag mij beteekenend aan en zeide, met eene gesmoorde stem: « neen!

Dit was het eerste woord, dat wij uit hem hoorden. Op zijne stilzwijgendheid, aldus afgebroken, volgde in hetzelfde oogenblik een vloed van tranen, die hij niet scheen te kunnen weerhouden, en ons leed deden, gelijk zulks doorgaans het geval is, wanneer wij eenen man zien weenen. Wij fluisterden elkander in het oor, dat men hem moest loslaten, want dat zulk een geringe diefstal der moeite niet waardig was; en terstond werd de deur der werkplaats voor hem geopend.

Hij maakte er geen gebruik van, en wij vonden ons genoodzaakt onze beslissing hem in optima forma te kennen te geven, alvorens hij besloot de stoel, waarop hij gezeten was, te verlaten. Toen hij opstond en reeds eenige schreden naar de deur gegetreden was, keerde hij terug en smeekte ons hem de lantaren te laten behouden.

Aan de rondgaande blikken van ons allen, bespeurde hij onze verbazing en ging weder zitten.

Hier, hoezeer aan mijn geheugen welligt eenige bijzonderheden zullen ontgaan zijn, wil ik zijne woorden herhalen; zijne geschiedenis, indien ik mij niet vergis, zal belangrijk genoeg zijn om bewaard te blijven.

« Mijne bede," dus ving hij aan, « verwondert u; zij is nogtans zeer natuurlijk; wanneer ik zal geeindigd hebben, zult gij niet anders kunnen, dan dezelve billijken. Een portret, een ring met haar, eene verwelkte bloem, deze geringe voorwerpen zijn menigmalen een blad in het leven van eenen mensch, zij zijn voor hem eene heilige reliquie, eene herinnering aan vervlogen heil, een testament van vriend of echtgenoot. De herinnering aan dezelve bepaalt meestal hunne waarde in dit aardsche leven. Wat beteekent, zonder godsdienst, een crucifix? Waarom toch is den soldaat te vreden met de liktekens, die hem mismaken? En gij (zich tot de vrouw des huizes wendende) die moeder zijt, hoe dierbaar zoude u het borstrokje van dat kleine kind wezen, indien God u hetzelve ontnam! Welnu, deze armzalige lantaren, voor niemand van eenige waarde, dit fragment van lood en ijzer, deze is mijne geschiedenis; geen enkel blad van dezelve, maar die van geheel mijn leven."

« Hoor! ik was nog zeer jong, zeven jaren ongeveer: men schreef 1789. Mijn vader woonde in de voorstad Saint-Denis. Een bakkerswinkel was ons middel van bestaan. De plaats waar hij stond, heb ik nimmer wedergezien; maar nog zoude ik haar herkennen. Ik wist reeds vroeg dat wij vijanden hadden, zonder daarvan de oorzaak te kunnen bevroeden. Alleen, wanneer ik met onze dienstbode in de omstreken der stad wandelde, sloegen andere kinderen mij: zij zeiden dat ik een aristocraat was en mijn vader een opkooper. Ongetwijfeld zeiden dit ook hunne ouders. Ik antwoordde hun niet hetgeen ik gehoord had van mijnen vader. Deze ontmoetingen werden mij eindelijk verderfelijk."

« Eens bragt men mij naar huis, door een' steen aan het voorhoofd getroffen, bezwijmd en geheel bebloed. Mijn vader bevond zich alleen te huis. Hij ondervroeg mij; vervolgens, nadat hij in diepe gedachten scheen verzonken te zijn geweest, beval hij mij, van het voorval niets aan mijne moeder te zeggen of van de mishandelingen mij door andere kinderen toegeworpen. Den volgenden morgen bevonden wij, mijne moeder en ik, ons in eenen wagen met vier wielen, belast met eenige meubelen, op den weg naar Parijs, waar men eene kamer in de straat Montorgueil gehuurd had; mijn vader bezocht ons aldaar, kort na ons vertrek. Meermalen hervatte hij dit, meestal des nachts, en keerde dan eerst laat naar St.-Denis terug. Weldra moest hij zijnen winkel laten varen en kwam bij ons inwonen. Mijne moeder deed hem daarover eenige verwijtingen. De gebeurtenissen doen overwegen; zij slaan op het verleden terug; zij gelijken haar een sterk stroomend water, dat in eene gravure schijnt verwezenlijkt te worden. Sedert herinner ik mij, dat op eenen avond, den 2. Augustus, zijne houding dreigend was en hij mijne moeder op hare vragen zeer kort antwoordde. Zij bemerkte zijne verstrooijing en vroeg hem de reden daarvan. Een pijnlijke glimlach was zijn antwoord en hij verliet ons. Ik zag hem niet weder."

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.